

שאלות ותשובות (לקט מתוך מפגשים פרטיים והרצאות קודמות)

הרצאת המדריך מס' 76 | 23 בדצמבר 1960

שאלה: האם אתה יכול לקבל מאיתנו מסרים מהמחשבות בכל עת?

תשובה: בזמנים מסוימים, כן. אני לא מסוגל לקבל אותם בזמן שאני נגלה דרך המדיום, כי אז החומר מפריע. חוץ מזה, אני מקבל מסרים, אבל לפעמים אני צריך להעביר אותם לאחרים. לפעמים מותר לי לטפל במסרים האלה בעצמי ולפעמים אני צריך להתעלם מהם. הכל תלוי. לפיכך, חלקכם כבר חוו שקיבלתי את המסרים שלכם, כי תשובות הגיעו. בפעמים אחרות זה לא היה כך, כי זה לא יכול היה להיות. זה נבע מנסיבות שאתם יכולים להתעלם מהם ולא בגלל שהמסר לא התקבל. לפעמים תשובה ניתנת בדרך אחרת ממה שאתם מצפים. יש לקחת בחשבון גם את המניע של אדם ששולח מסר דרך מחשבה, במקום לבטא אותו בקול. אם המניע הוא מבוכה וחוסר רצון להתגבר על הגאווה, אסור לנו להקשיב לזה.

שאלה: האם אפשר לשלוח מסרים לכל חברי הרוח האחרים שלנו שנמצאים סביבנו?

תשובה: אה כן, כמובן. שוב תלוי איזה סוג. אם הם מסרים רוחניים - מסרים לעזור ולייעץ לרוחות שעשויות להיות פתוחות יותר אליכם באופן אישי - אז זה בהחלט אפשרי. אם זה משהו גשמי, לעתים קרובות הם נמנעים מלראות את זה, למרות שלפעמים הם רואים את זה וגם זה נועד למטרה.

שאלה: מה ההבדל בין אדם בוגר רגשית לאדם לא בוגר? איך אתה יכול לזהות את זה?

תשובה: אדם בוגר רגשית הוא אחד שמבין את החיים כפי שהם, כלומר שהם מביאים לא רק שמחה אלא גם כאב. מבחינה אינטלקטואלית, כמעט כולם, אם נורמליים, מבינים את זה, אבל מבחינה רגשית אנשים רבים לא מבינים. הם אומרים שלחיים יש את הימים הגשומים שלהם, אבל מבחינה רגשית הם מתכווצים מהכאב. זה סימן לחוסר בגרות רגשית, לא להתמודד עם החיים והמציאות כפי שהם, וחוסר האומץ לקבל אותם כך. סימן נוסף לחוסר בשלות רגשית הוא דחיית האחריות. אני לא מתכוון לזה רק במובן המובן מאליו, במובן שאם תדאג לילדיה או שאב יפרנס את משפחתו. זה כל כך ברור שאני לא צריך להזכיר את זה. חוץ מזה, זה אפילו לא מעיד על חוסר בגרות רגשית ספציפית לא לעשות את זה. זו תהיה חוסר בגרות לאורך כל הדרך. אני מתכוון לאחריות כלפי האדם הפנימי ביותר, האחריות כלפי אלוהים, האחריות כלפי העצמי, ההכרה באחריות לצרות של עצמי והאחריות להיחלץ מהצרות על ידי שימוש בכוח האישי - על ידי מציאה בתוכנו מה שגרם לזה. ויש אחריות נוספות, כמו האחריות להגן על אנשים חלשים יותר, פיזית ורגשית. אתם יכולים לזהות אדם בוגר רגשית די בקלות אם אתם בעצמם מגבירים את הבשלות הרגשית שלכם. לעתים קרובות זוהי אינדיקציה ברורה לחוסר בגרות רגשית להירתע מלקיחת אחריות מסוימות, למרות שעשייה זו כרוכה בשמחה, בסיפוק ובהתפתחות. הפחד מאהבה וסיכונה הוא סימן לחוסר בגרות רגשית. זה רק כדי לתת כמה מהדוגמאות הברורות ביותר. מתוך מחשבה על כך, תוכל למצוא הרבה יותר תשובות ספציפיות ומפורטות.

שאלה: אם אדם רוצה לדעת את האמת מרופא או מאסטרולוג, מה על הרופא או האסטרולוג לעשות? לספר את האמת, לשקר, או להימנע?

תשובה: אתה מתכוון לאמת לא נעימה?

תגובה: כן, לגבי מחלה או מוות.

תשובה: זה תלוי מאוד במקרה, ידידי היקר. אי אפשר לומר כאן אמירה כללית. יש מקרים שבהם האמת טובה יותר ויש מקרים מסוימים שלא. אני לא יכול להכליל. אני צריך לדעת את המקרה הספציפי, אם אתה חושב על משהו.

שאלה: ברצוני לשאול אותך האם לאינסטינקט השימור העצמי יש קשר לבחירתו של אדם בדרך של הרוע, כלומר דחיית הדרך של התפתחות עצמית.

תשובה: ובכן, בצורה מעוותת, בורה, כן. אדם עיוור רוחנית תמיד חושב שלהיות אנוכי יתר על המידה מְשָׁמֵר את העצמי. אבל במציאות זה לא כך. יצר השימור העצמי, אם ינוקה מכל שכבות הבורות, תמיד יוביל אדם ללכת בדרך של התפתחות עצמית וטיהור במובן העמוק ביותר ובוודאי, כך זה תמיד. אתה תבין את זה טוב יותר אם תחשוב על זה היטב. הדחייה של התפתחות עצמית וטיהור אינה באה מתוך יצר השימור העצמי. זה באמת רק רציונליזציה.

שאלה: הייתי רוצה לשמוע על עניין האנוכיות בתפילה.

תשובה: דנתי בזה בהזדמנויות שונות, אבל אעשה זאת שוב, אולי בנטייה אחרת. אני יודע שאנשים רבים חוששים שהם מתפללים מתוך אנוכיות בלבד. כאן אני יכול רק לומר, חבריי, שזה מאוד תלוי איך אתם מתפללים ומה המניע שלכם. אתם לא יכולים להגיד על שום דבר שהוא אנוכי או שהוא לא, חוץ ממעשים מחוספסים. בכל הרצונות והעמדות שלכם, המניע הוא שקובע. זה תמיד תלוי בְּאִיךְ.

התשובה לכך היא באמת מאוד פשוטה. אם אתם מתפללים לדברים כי אתם רוצים אותם רק בגלל שהם נעימים וזה כל מה שיש בזה, אז כמובן שזו תפילה אנוכית, והיא לא תועיל כלל. כי רק לכוח רוחני שיוצא מהנשמה שלכם תהיה השפעה כלשהי. תפילה אנוכית מעידה על אי הבנת החיים ולכן היא אי אמת, למרות שאינכם מבצעים שקר מכוון. אף על פי כן, מחשבה לא נכונה, תמימה ובתום לב ככל שתהיה, אינה יכולה להיפגש עם הכוחות האמיתיים של הקוסמוס. דומה מושך דומה, ואת החוק הזה אי אפשר לשנות. אחד הדברים הראשונים שאתם לומד בנתיב הזה הוא לשאול את עצמכם על המניעים שלכם, למה אתם רוצים דבר מסוים. אתם לומדים לשאול את עצמכם את ה"למה" של חלק מהתגובות הרגשיות שלכם ואם אינכם יכולים לתת לעצמכם את התשובה, התחלה טובה תהיה להתפלל לרצון להכיר את עצמכם ללא פחד ובאמת. זה לא יכול להתפרש כאנוכיות. לכן, תתפללו שהמניעים שלכם יטוהרו.

יתר על כן, בהחלט אין בזה שום דבר אנוכי אם אתם מאחלים לבני אנוש אחרים טוב ואם אתם יכולים להביא את עצמכם להתפלל עבור אלה שפגעו בכם ולהתכוון לכך. זה כשלעצמו טיהור. ואם אתם מתפללים לכוח ולהבנה כדי שתוכלו להתגבר על הפחדנות שלכם להתמודד עם עצמכם, להתגבר על ההתנגדות לפתח את עצמכם, אין בכך שום דבר אנוכי, אם כי אתם עשויים להאמין שהאושר הבלתי נמנע הנובע מהיטהרות - לאחר שנקודה מסוימת הושגה - הוא כשלעצמו מעשה אנוכי. אם אתם מאמינים בכך, אזי זה ייראה כמטרה גבוהה יותר להישאר לא מטוהרים כדי להיות אומללים, כי המשמעות של זה תהיה חוסר אנוכיות. בהקשר זה עליכם להבין שחוקי אלוהים פועלים בדרך זו: "רק מי ששמח, יכול לתת אושר לאחרים." אני לא מתכוון לאושר זול הניתן להשגה בקלות, אלא לדבר האמיתי שמגיע רק באמצעות עבודת פרך ושאיף אחד לא יכול לקחת מכם. לעולם לא תראו אדם אומלל שיכול באמת להעניק אושר לאחרים. זה בלתי אפשרי. אפשר לעשות מעשה טוב מסוים, מעשה אחד לא אנוכי, אבל אי אפשר לשמח אדם אחר. אז אם אתם מפחדים מאנוכיות כי הטיהור וההתפתחות שלכם ישמחו אתכם - וזו צריכה להיות התפילה העיקרית שלכם, להבדיל מתפילה עבור אחרים - ראו את האושר הזה כתוצר לוואי, כאמצעי למטרה, ולא כמטרה עצמה. גם אם אנוכיות, כלומר הרצון להיות מאושר, נכנסת מעט בהתחלה בשאיפה שלכם כלפי מעלה, הכירו בכך, אך אל תתעסקו בזה יותר מדי. קבלו את עצמכם כפי

שאתם - ואתם עדיין לא מושלמים. המניע האנוכי הזה אינו טהור כמו זה שנאמר כאן, כלומר שאושר צריך להיות רק תוצר לוואי, אמצעי להשגת מטרה, אבל זה בהחלט צעד קדימה בנתיב של אמת.

רק על ידי הטהרות של עצמכם תוכלו להפוך למאושרים, בעוד שהאדם בעל דרגת תודעה נמוכה מאמין שהאושר נובע מכניעה לכל הרצונות היוצאים מהטבע הנמוך. אם אינכם משוחררים מאנוכיות - ובן אדם רק לעתים רחוקות משוחרר - זה בהחלט בריא יותר לראות זאת בבירור במקום לדחוף ולהרחיק את זה. כך האנוכיות רק תסתתר בנפש שלכם ותגרום לכם יותר נזק מאשר ההכרה הברורה והאמיצה בקיומה. דעו שהמטרה היא מטרה גבוהה יותר, אך דעו שמבחינה רגשית אתם עדיין לא שם. כמו כן, יש להבין שאושר מבודד הוא בלתי אפשרי. החומה המפרידה חייבת ליפול, ומזה כולכם מפחדים. אתם מרגישים בסכנת הכחדה בלעדית. אתם לא מבינים שעם הרצון שלכם לשמור על החומה המפרידה שלכם, אתם מכשילים את המטרה שלכם, ואתם סותרים באופן לא הגיוני את הרצון שלכם להתפתח, ש(הרצון) נשאר באותה עוצמה, למרות הפחד שלכם ממנו. כולכם רוצים אושר וכולכם רוצים לשמח אחרים. עם זאת, אינכם יכולים להשיג אף אחד משניהם, מבלי לאבד את הנפרדות שלכם. ואיך אתם מאבדים את הנפרדות שלכם? על ידי עשיית הדבר שנראה לכם הכי קשה - אולי על ידי ויתור על הגאווה שלכם, על ידי מעבר דרך הלכאורה בושה שלכם. כשתיגשו כך לבעיה, תבינו שבתפילה מהסוג הזה בהחלט אין שום דבר אנוכי. כי אלוהים רוצה אתכם מאושרים. זוהי מסורת ארוכה של אי הבנה, תפיסה לעתים קרובות בלתי מבוטאת שלפיה להיות באופן אלוהי פירושו להיות אומלל וחמור - סבר. דימוי זה חקוק במין האנושי. זה אמור להיות קדוש מעונה. לא, חברים, זה לא כך. אל תרגישו אשמה אם אתם גם הופכים למאושרים. זה בהחלט לא אומר שאתם צריכים להתפלל ישירות לאושר. מה שאתם צריכים להתפלל אליו זה הכוח והיכולת להתגבר ולהסיר את המכשולים שהצבתם בינכם לבין האושר. משמעות ההסרה הזו מחייבת לעבור דרך האומללות העצמית ממקום של טעות ובורות, לא להתחמק ממנה. בקצה המנהרה תמצאו את האור הצלול של שלוה, הרמוניה, יופי ושמחה שחייבים להיות שלכם, ללא קשר למעשיהם של אחרים. זו הרוח שצריכה להיות לכם כשאתם מתפללים.

שאלה: אפשר לשאול למה כל כך קשה לפעמים להתחיל בכלל להתפלל?

תשובה: כולכם יודעים שההתפתחות שלכם לא הולכת בקו יציב כלפי מעלה, או בוא נגיד, אם נדבר במונחים שהשתמשתי בהם בהרצאה הזו, "למטה". זה מתנדנד. זה עולה ויורד, עולה ויורד, בספירות. ולפעמים, בזמן שאתם על עקומה כלפי מטה, אתם לא מבינים שהעקומה הזו כלפי מטה היא שלב גבוה יותר מהעקומה האחרונה שהייתם עליה. למרות שהעקומה האחרונה כלפי מעלה הייתה, בסך הכל, נמוכה יותר מהעקומה למטה הנוכחית, אתם לא מבינים שהעקומה הזו כלפי מטה היא שלב גבוה יותר מהעקומה האחרונה כלפי מעלה, שהייתם עליה. [כך במקור: יש חזרה זהה על המשפט האחרון] הרגשתם התרוממות רוח ושחרור שאתם לא מרגישים בעקומה כלפי מטה, שעבדתם באופן עיקבי לקראתה.

בכל פעם שאתם על עקומה למטה אתם נתקלים בקונפליקטים ובעיות וסתירות שעדיין לא פתרתם. הם מטרידים אתכם, הם גורמים לכם לחוסר מנוחה ולפחד עד שעבדתם עליהם בעמל רב והבנתם אותם, עד שהכנסתם אותם לתמונה השלמה עד כמה שזה זמין לכם עכשיו. לאחר שעשיתם זאת, העקומה כלפי מעלה נכנסת שוב, ואתם נהנים מהאוור הצלול של טיפוס קצת יותר והשגת יותר אמת. אבל כשהעקומה כלפי מטה חוזרת, אתם חייבים להתעמק באפלה של הבלבול והמישגה שלכם, שמנתקת אתכם מהזרם האלוהי. אתם עלולים לפשט זאת יותר מדי בכך שאתם אומרים, "הדברים מדכאים. אני חווה דברים לא נעימים ובגלל זה אני מנותק מהזרימה האלוהית". אתם צודקים, אבל זו חצי אמת וזה תמיד מסוכן. הדברים הלא נעימים שאתם חווים אינם

אלא השתקפות והשפעה הכרחית של הסיבה שיש לכם בתוכם שמחכה להיחפר החוצה. זו הסיבה שבזמנים כאלה של הימצאות בעקומה מטה - זה עשוי להשתנות באורך, בהתאם לאישיות ולבעיות הפנימיות שיש לפתור, הזרימה מנותקת. אתם שוב מוקפים ברשמים החזקים של עולם הביטוי. אתם לא יכולים לדחוף יותר לתחושת המציאות שטעמתם בזמנים אחרים. זה הכרחי. זה דורש מאבק מצידכם, כדי להגיע שוב לניצחון. כל ניצחון פירושו עקומה חדשה כלפי מעלה. זה די טבעי שבתקופות כאלה של חושך זמני אתם לא יכולים להרגיש את האמת המוחלטת של אלוהים, שאתם לא רוטטים איתה. אתם לא יכולים לנחש את האמצעות רצון. אבל מה שאתם יכולים וצריכים לעשות בתקופות אלה, זה לחשוב בצורה ברורה והגיונית על הממצאים שלכם לאור מה שאתם יודעים כעת, אם כי באופן זמני הידע הזה יושב רק במוח שלכם. ואתם צריכים לחכות עד שתתמלאו שוב בידע.

שאלה: מהו תפקידה של התורשה באופן נפרד וגם בנוסף לרוחניות המקורית והקארמה והתוכנית?

תשובה: תורשה יכולה לעבוד רק בתיאום עם התוכנית, עם קארמה, עם תכונות הרוח המיועדת להיוולד עם הורים מסוימים, כדי למצוא את התנאים הדרושים בהתאם לאיכויות שלו או שלה. הכל עובד כאחד. לדוגמה, ילד כנראה יורש תכונות מסוימות מההורים, נניח כישרון. לרוח ההיא היה הכישרון הזה, והיא לא ירשה אותו. אבל הרוח נשלחה להורים עם אותו כישרון כי בכל שאר הבחינות, הנסיבות מתאימות בצורה מושלמת, כך שהרוח הזו תוכל להגשים את חייה בצורה הטובה ביותר. הקארמה משפיעה על התוכנית והתוכנית קובעת את ההורים, את הארץ ואת הנסיבות שאליהן נולדת הרוח, ואילו תכונות צריכות לצאת, ואילו מהן תישארנה חבויות לחיים עתידיים. חלקן עשויות להיות בהתאמה להורים - ואז מדברים על תורשה - אחרים אולי לא. אם כך, תורשה זה לא משהו שפועל באופן שרירותי. זה חלק מהתכנית כולה.

שאלה: ודמיון פיזי?

תשובה: אותו דבר. הסברתי את זה כבר בקשר לגנים. הגנים פועלים בצורה כזו שדמיונות פיזיים מסוימים יהיו קיימים, אחרים לא. יש סיבה ומטרה טובה לכל פרט, חברים שלי. המטרה עשויה להיות סמל, למרות זאת יש משמעות.

שאלה: אם הנשמות שלנו נכנסות לעולם הרוחות בזמן שאנחנו ישנים, מהי הסיבה לנדודי שינה של זקנים ומה גורם לנדודי שינה אצל אנשים צעירים יותר?

תשובה: מה גורם לנדודי שינה באופן כללי לכל האנשים? הסיבה לנדודי שינה היא בדרך כלל פחד - פחד להרפות, פחד לתת לתת-מודע לעלות, פחד להיכנס לעולם הרוח ואולי לשמוע משהו שאולי לא נרצה לשמוע. אם נדודי שינה קיימים, הם צריכים להיות אינדיקציה טובה מאוד לכך שהאדם בתת מודע אינו מוכן להתמודד עם משהו. מה זה? כי לו הייתם מתמודדים עם הכל בתוך עצמכם, נדודי שינה היו בלתי אפשריים. את זה, אני יכול להבטיח לכם. אבל מצד שני, אני רוצה להבהיר לגמרי שכל מי שישן טוב ולא סובל מנדודי שינה, לא צריך לחשוב שהוא או היא מתמודדים עם הכל. זו שאלה של הרכב התכונות הנפשיות המולדות של האדם. ואלו שישנים טוב מאוד עשויים לסבול מתסמינים אחרים. לאנשים מבוגרים יש לעתים קרובות נדודי שינה, מכיוון שבהתקרבם למועד שהם חייבים להיכנס לעולמנו, הם מודעים בתת ההכרה לכך שלא התמודדו וסידרו הכל לפי התוכנית האישית שלהם. הם נמצאים יותר ויותר באי-נוחות כי נותר פחות זמן פנוי. אנשים צעירים יותר עשויים לומר לעצמם באופן לא מודע שהם עשויים עדיין להגשים את התוכנית האישית שלהם בתקופה מאוחרת יותר. יתר על כן, מי שמפחד מהמוות יכול בגיל צעיר יותר לדחות את המחשבה הזו. ככל שהזמן מתקרב, זה פחות אפשרי. אנשים אולי לא מבינים בכלל את הפחד הזה במודע. במודע עשויה להיות להם אמונה ניכפית. כל חייהם הם שמעו את מה שהדתות שלהם

לימדו, ובגלל פחדים פנימיים - נאחזו בתורות אלו בפראיות. נכון ככל שהרבה מתורות אלו הן, הם אינם מאמינים להן באמת. יש הבדל גדול בין להאמין במשהו מתוך פחד, לבין להאמין במשהו לאחר שהתמודדתם עם הספקות שלכם והשלמתם איתם, כמו גם עם הפחדים שלכם. במקרים כאלה, הבסיס הטוב שאתם מרוויחים בנתיב, לוקה בחסר. ולכן, כאשר מתקרבים לגיל זיקנה, בתת מודע הם יודעים שהזמן מתקרב ללכת לצד השני והם רוצים להימנע מכך. זה כאילו שהלא מודע שלהם אמר, "יהיה לי מספיק זמן שם. אני רוצה להישאר על המישור הזה עכשיו". אם התוכנית לא התגשמה, רוחו של האדם יודעת את זה ומתמרדת כנגד זה. הרוח לא מרוצה מזה, ובכל זאת תת המודע ממשיך לעשות הכל כדי לנטרל את רצונה של הרוח. כשהחיים מתקרבים לסופם, זה כאילו הרוח אמרה, "הישארו כאן. הישארו במישור האדמה הזה. אולי בהיותכם עצבניים ובאי שקט תמצאו דרך חשיבה אחרת ותהיה תגובה שונה ותגשימו את המטרה שלשמה הגעתם לכדור הארץ הזה". אף אדם מבוגר יותר, שהוא באמת שליו וממלא את כל מה שהוא או היא קבעו להגשים, לא יסבלו מנדודי שינה. זה עניין אחר לגמרי שלאנשים זקנים יותר לא נדרשת כל כך הרבה שינה, אבל זה לא נדודי שינה.

שאלה: מדוע ישוע קרא לעצמו הבן של אדם?

תשובה: ישוע, הישות הגבוהה ביותר שנוצרה, התגלם כאדם. בן האלוהים נולד כמו כל אדם אחר. זו הייתה הגדולה. וכאשר ישוע אמר על עצמו שהוא הבן של אדם, הוא רצה לציין בצורה מעודנת, כפי שעשה לעתים קרובות, שהלידה שלו התרחשה בהתאם לחוק האוניברסלי שאלוהים ברא בשלמות. באמירה זו ניתן למצוא אמת שלעיתים עוותה על ידי אנשים בעלי כוונות טובות שחשבו שיקלו ראש או יזלזלו בלידתו של ישו, אם גם הוא ייוולד כבני אדם אחרים.

שאלה: בהרצאה שלנו על הבהאגאווד גיטה שאלו מדוע גאונים רוחניים מסוימים, כמו ראמא קרישנה ואחרים, היו חולים מאוד פיזית באמת. [המסר העיקרי של הבהאגאווד גיטה הוא שאפשר להרוג רק את הגוף; הנשמה היא בת-אלמוות. בעת המוות, הנשמה נולדת מחדש בגוף אחר, או, למי שתפס במלואו ומילא אחר את התורות האמיתיות, אותו אדם משיג שחרור, כלומר: חופש מגלגל הלידה מחדש].

תשובה: במקרים מסוימים הסיבה היא - ואני לא אומר שזה נכון לגבי כולם - שרוח מפותחת מאוד שמבצעת שליחות על פני האדמה הזו לוקחת על עצמה סבל כזה כדי להראות לאנושות שהסבל אינו כל כך נורא, שאפשר לעבור דרך הסבל הזה וזה אף יכול להעשיר את החיים, בתנאי שמקבלים את הגישה הרוחנית והפסיכולוגית הנכונה. במילים אחרות, כפי שהוסבר לכם קודם, מורים דתיים גדולים לקחו על עצמם סבל לא בגלל שזה היה משהו שהם היו צריכים לעבור - זה קורה גם, כמובן, ואז משתמשים בקארמה הזו בשילוב עם המשימה - אלא כדי להוכיח ולהראות לעולם לקבל סבל ולהשתמש בו גם לטיהור. אנשים רבים מוכנים עם התירוץ שהם לא יכולים לעשות את עבודת הטיהור כל עוד הם סובלים, פיזית או אחרת. זה תמיד משמש כעילה. הם טוענים שאם לא היה להם קושי או כאב כזה או אחר, הם בהחלט היו עושים את זה, אבל כך הם לא מסוגלים. מורים דתיים גדולים רוצים להוות דוגמה. זה חשוב מאוד. אם לכל המנהיגים והמורים הרוחניים היו חיים קלים לחלוטין, אנשים היו אומרים, "בדרך זו, זה קל. אין לו מה לדאוג. הוא בריא, מטפלים בלחם היומיומי שלו. הוא יכול להקדיש את זמנו ומרצו למותרות כאלה". אבל מנהיג שנותן דוגמה של השגת מטרתו בנתיב ההתפתחות תוך כדי שיהיו לו קשיים משלו, מביא הרבה יותר מדברי התורה בלבד. לעתים קרובות זו הסיבה לכך שגדולים כאלה בוחרים מרצונם בקושי, למרות שזה כבר לא בקארמה שלהם. ייתכן גם שיש עדיין לקבל את התמורה של הקארמה ושתי המשימות הללו - ההוראה והתמורה - משולבות. איננו יכולים להכליל ואין צורך לדעת מה נכון במקרה זה. מספיק לראות שאפשר לסבול ולהתפתח בו זמנית.

שאלה: האם זה נכון שישוע הוא הדוגמה הגדולה ביותר של האחד וגנדי של האחר? ישו מקבל את הסבל מרצונו, גנדי מקבל תמורה מקארמה?

תשובה: כן, זה נכון.

שאלה: אם יש סכנה שאנשים עלולים לחשוב שמישהו שיש לו חיים קלים יכול לכן, בשלווה, לפנות לעניינים רוחניים, האם אין גם סכנה שעבור מי שנולד עם מצוקות, הרוחניות משמשת בריחה?

תשובה: אינך יכול לעשות צדק עם כולם. מי שפשוט אין לו את הרצון הטוב תמיד יכול למצוא תירוץ, לא משנה מה. במקרה אחד חיים קלים ישמשו כרציונל, בעוד שאותו אדם עשוי להשתמש בקושי אצל מורה אחר כתירוץ לא לעבוד מבחינה רוחנית. באותה מידה, השלמות היחסית והאהבה של אחד המורים עשויות לשמש כתירוץ לא להיות מסוגל לעשות זאת בעצמו: "עבורי זה קל, הוא כל כך מתקדם; אם הייתי יכול לראות אדם רגיל וכושל העובד כך, זה היה משכנע אותי". בעוד שממש אותו אחד שמעלה התנגדויות כאלה עשוי להשתמש בחוסר השלמות של מורה אחר כתירוץ. תירוצים תמיד שימושיים. כולכם יודעים את זה. רבים מכם עברו את השלב הזה בעצמכם. יש כל מיני מורים ומנהיגים, כל אחד או אחת עובדים בדרך שלהם. וריאציה זו אמורה לשמש לפתיחת עיניך לרציונליזציות שלך. עם זאת, יש לומר שלהתרחק מפני שלמנהיג רוחני יש חיים קשים מתאים פחות לרציונליזציה. אתה מבין, המאבק התת מודע שלך נגד הנתיב הזה הוא תמיד עסוק בלמצוא רציונליזציות אמינות. ככל שהן אמינות יותר, כך הן משרתות טוב יותר את החלק הלא-רוצה של האדם. כל מי שעסוק במציאת הדימוי, יודע שאתם לא יכולים ללכת שולל כשאתם מוצאים זרם לא מציאותי שמסתתר מאחורי תירוץ רציונלי. אתם חייבים להסתכל מתחת לזה, בדיוק כמו כזה לא רציונלי.

שאלה: האם תוכל בבקשה לספר לנו כיצד לזהות רוח מאורגנת, בין אם שהתגלמה או מעולם הרוחות?

תשובה: אתה יכול לזהות רוח – אנחנו לא נדון בבן אדם – לפי מה שהיא אומרת לך לגבי הטיהור ועבודתה בתוכנית הישועה. אבל בכוונה לא אתן לך מידע מפורט יותר על זה. שכן, מצד אחד, זה עשוי להשפיע על תת המודע שלך, שאמור לנוע בחופשיות. מצד שני, זה עלול לגרום לאחרים לחשוב שאתה, בהיותך מדיום, משתמש במה ששמעת. לכן, לעת עתה, מוטב שתהיה בור בהקשר הזה. בנוסף, הידע שלך עשוי להשפיע על הרוחות במידה שהן יכולות להשתמש בו. תסתפקו, כולכם המשתתפים במעגל הזה, פשוט לראות מה קורה, ולימדו מהמבחן הזה. מה שהרוחות מספרות על עבודת הטיהור ועל משימותיהן, זו תהיה הזהות שלהן. ואז כדאי לדון בזה. ודרך אגב, אני רוצה לומר שהדיון שלכם לאחר הפגישה האחרונה היה מאוד מועיל. כל הרוחות שהשתתפו אז, נמצאות כאן הערב, כי הן הושפעו מאוד מהדיון שלכם והן נעזרו מאוד, לא כל כך כשדיברתם אליהן אלא מהדיון שאחר כך, ביניכם.

שאלה: האם יש אפשרות לתקשר עם חבר חולה מאוד שלא מזהה אותי יותר?

תשובה: אולי זה אפשרי, אבל לא עבור האדם הממוצע. היית צריך להגיע למצב גבוה של טיהור שאף אחד מהחברים שלי כאן לא הגיע אליו.

שאלה: למה התכוון ישוע כשאמר, "אם לא תאכל מבשר בן האדם ותשתה מדמו, אין לו חיים בתוכך?"

תשובה: כמובן, אתם מבינים, ידידי, שהאימרה הזו היא סמלית לחלוטין. כפי שאמרתי שוב ושוב, הבשר משמעו חומר האדמה שיש לקבל. השאלה לאנושות סובבת תמיד סביב חוסר הנכונות לקבל את קשיי החיים על כל המכשולים שבהם. אתם דוחים את החומר, אתם דוחים את הקושי של החיים, אתם מנסים לברוח מהקשיים האלה באמצעים שונים, לרוב לא מודעים. לגמוע ולספוג את החומר, המסומל בגופו של ישוע

שהגיע מהאדם, פירושו לומר 'כך' לחיי האדמה האלה ולכל מה שהם מייצגים, טוב ורע. הכל כלול בזה. זה עשוי להיות תרגיל מדיטציה טוב לחשוב מה כוללים חיי כדור הארץ ומה יש לקבל. אנשים רבים דוחים דברים שונים, אפילו דברים טובים, אם מפחד לחטוא, או מפחד שדברים טובים אלה מביאים אומללות מוגברת. הסמליות של דמו של ישוע היא כאב. דם קשור לכאב. אתם גם צריכים לשתות כאב, חברים. שוב, קבלו את זה במקום לברוח מזה. קבלו את זה בצורה בריאה, לא להימלט מזה. קבלו את זה כתוצר לוואי הכרחי של החיים ומצב חוסר השלמות הזמני שלכם. קבלו את זה כפועל יוצא שהנעתם באמצעות הסיבות הפנימיות שלכם. ואם תשתו את הכאב במקום להתרחק ממנו, תהיו במקום חדש ותצאו מכאב, כפי שהוכיח ישוע במותו ובתחייה הרוחנית שלו. זו הסמליות של המילים האלו.

שאלה: באסטרולוגיה אומרים שהבשר הוא החומר והדם הרגשות. האם ההסבר הזה תקף?

תשובה: בדיוק, זה מה שהסברתי. כאב מורגש תמיד בגוף הרגשי.

שאלה: האם תסביר את דבריו של ישוע, "בוא כילד קטן"?

תשובה: הגישה הילדית אליה מתייחס ישוע היא היעדר דעות קדומות הנחוצות כל כך בגישה לכל הנתב הזה. דעות קדומות הן משהו מאוד נפוץ וכללי. אנחנו יכולים להתבונן בבני אדם שסובלים ללא הרף בגלל דעות קדומות של אחרים. למה הם סובלים? אם יש כאן עקביות, זו אינדיקציה טובה לדימוי ורוב הסיכויים שהם עצמם בעלי הדעות הקדומות הכי גדולות, אולי בדרך אחרת. דעות קדומות הן חומה של חושך, בעוד שילד הוא בדרך כלל ללא דעות קדומות, דף חלק, לא כתוב, לפחות בכל הנוגע לגוף העדין החיצוני. לכל ההשפעות הללו שיוצרות מאוחר יותר דעות קדומות ודימויים עדיין לא היתה הזדמנות לעבוד ולבנות חומה כזו. לכן ילדים יכולים לעתים קרובות לגשת לאמת בעיניים ברורות יותר מאשר מבוגרים.

עם הסיכון לשעמם אתכם, אני חייב לחזור שוב לדימויים, כי זו הדאגה העיקרית שלנו עכשיו. אינדיקציה נוספת לעזרה במציאת הדימויים שלכם היא לחשוב היכן הדעות הקדומות שלכם. ובהמשך, כשיותר מהדימויים שלכם יעלו על פני השטח, תבינו בבירור למה יש לכם אותם, איזה מנגנון הגנה ורציונליזציה גרמו לכם לאמץ אותם. מה המשמעות של המילה "דעה קדומה" עבורכם מבחינה רגשית? לכל אחד יש מושג אחר של המילה הזו. מה שאנשים בדרך כלל הכי רגשיים לגביו, נוגע לדעה הקדומה שאליה הם במקרה רגישים ביותר, והם מתעלמים מהעובדה שדעות קדומות קיימות גם במינד שלהם. אולי אלה אפילו יותר חזקות מאלה שאדם פוגש אצל אחרים. מי שרדוף כל הזמן על ידי דעות קדומות של אחרים מוצא כאן דפוס להתבונן בו, לחפור בו. זה יהיה אינדיקציה חזקה לכך שיש דימוי שנשמה שמושך באופן מגנטי דעות קדומות. לכן אתם משליכים על אחרים, בדרך אחרת, את מה שאתם בעצמכם בעצם מרגישים.

עוד רמז, יקרים שלי: חישבו במה אתם כל הזמן מתעסקים. עבור אדם אחד זו תהיה דחייה, עבור אחר דעה קדומה, עבור שלישי הפחד שמישהו יגנוב לו משהו - לכל אחד יש רעיון שהוא מטפח. תהיו ברורים לגבי שלכם. אל תמשיכו לחיות עם כל הרגשות האלה מבלי להבהיר אותם. לאחר שתבהירו אותם, תקבלו מושג טוב מה לחפש. יש כל כך הרבה שמרגישים דחויים. אלה שחשים כל הזמן דחויים צריכים לחשוב, "אולי אני דוחה אחרים בצורה כזו או אחרת." זה עשוי להיעשות מתוך פחד, זה עשוי להיעשות כי אתם כל כך מפחדים מדחייה, שאתם דוחים אחרים לפני שהם יכולים לדחות אתכם. ואז, כשהם מגיבים, אתם נפגעים בגלל שדחו אתכם. כן, יקירי, זה נמשך ללא הרף. אנחנו רואים את צורות הנשמה הללו. רק בן אדם חכם ביותר יגיב לאובססיה שלכם עם דחייה בצורה כזו שהמעגל הזדוני ביניכם יימנע. כלומר, אדם בוגר לא ייצמד לזה. אבל רוב האנשים, בצורה כזו או אחרת, כל כך חסרי ביטחון שלגישה ההודפת שלכם

תהיה השפעה עליהם. ואז אתם לא מבינים ופוגעים אחד בשני - ודוחים אחד את השני. הדרך היחידה לשבור את המעגל היא לא לחכות שאחרים יהיו הראשונים שיפתחו את זרועותיהם אליכם, למרות דימוי הנשמה שמראים הזרמים הרגשיים שלכם. תשכחו מההירות ומחוסר הביטחון שלכם ופיתחו את הזרועות שלכם בעצמכם, ואז תראו מה קורה.

שאלה: אני מבין שכאשר אנחנו מתגלמים מחדש אין לנו זיכרון מחיינו הקודמים. עכשיו, כשאנחנו מגיעים אל המַעְבָּר, אחרי החיים האלה, האם יש לנו את הזיכרון של חיים קודמים, לפחות לרגע קצר ואז שוכחים אותו או שאנחנו נושאים את הזיכרונות האלה איתנו כל עוד אנחנו נמצאים במַעְבָּר?

תשובה: זה תלוי לחלוטין בַּמַּקְרָה, בעיקר בהתפתחות הישות, וגם בכמה גורמים אחרים. באופן כללי וקצר אוכל לומר זאת: ככלל, כאשר נשמות חוזרות לביתן הרוחני, הן, לאחר זמן מה - לא תמיד מיד, לפעמים מוקדם יותר, לפעמים מאוחר יותר - תהיינה בעמדה לראות או את הגלגול לפני האחרון שלהן - שהם זוכרים באופן חלקי די טוב- או כמה קודמים, תלוי במקרה. הן עשויות גם לראות את תוכנית החיים האחרונה וכיצד זה קשור לגלגולים קודמים. במקרים מסוימים יש צורך לראות כמה גלגולים על מנת להעריך את המשימה ואת הסיבה והתוצאה העוברים מתקופת חיים אחת לזו שאחריה. לפיכך, האישיות תראה כל מה שחשוב לשיפוט ולהערכת ההתקדמות שלה, או היעדר ההתקדמות. מכיוון שכל הישויות מאומנות להתחזק בהערכה עצמית, לכל נשמה ניתנת תמיד ההזדמנות לשפוט את עצמה תחילה - לגבש תוכניות לפעילויות, ללמידה ולטיהור בעולם הרוחות, כמו גם לתכנון מוקדם לקראת ההתגלמות הבאה. רק כאשר עדיין חסרה הערכה עצמית נכונה, הרוחות הגבוהות נכנסות פנימה. לשם כך, יש לחשוף חיים קודמים מסוימים. כל מה שנחשף נשאר עם הרוח במקום שַׁמְעָבָר, והזיכרון נלקח רק במהלך החיים עלי אדמות. כשהרוח תחזור בפעם הבאה, יוצגו לה גלגולים אחרים.

רק בהגיעה לשלבים חשובים מסוימים של התפתחות כוללת - אבני דרך מכריעות - ניתנת לרוח כל השרשרת, כל החיים של הרוח, מרגע יצירתה והנפילה ועד לכל קיום אינדיבידואלי. זה עשוי להתרחש בנקודות גבוהות שונות בנתיב העולה. בכל כמה מאות גלגולים בערך יכולה להיות נקודה כזו. וכאשר מסתיים מעגל הגלגולים, אזי מידת התודעה מוגברת עד כדי כך, שלא מדובר עוד במניעה מהנשמה הנאבקת להשיג ידע מזיק ומעכב, או לעזור לנשמה להשיג מחדש איזשהו ידע חיובי. הכל יהיה שם. ומה שתבחרו אז לשכוח תלוי בכם. אתה שוכחים דברים, או שאתם מחשיבים אותם כמועילים לזכור. זה תלוי ברצון החופשי שלכם. אבל כשנגמר מעגל הגלגולים והנשמה מוכנה לחזור הביתה, אין עוד צורך לעזור לה, בכוח, באמצעים מסוימים, לזכור, כפי שנעשה לפני ההגעה לשלב זה. האם זה עונה על שאלתך?

שאלה: כן, במובן מסוים. אבל מטרת השאלה שלי הייתה לברר האם מודעים בין גלגולים או לא?

תשובה: כמובן, הרגע אמרתי את זה

שאלה: אבל האם זה לא נטל?

תשובה: לא, זה לא נטל, כי יתגלה רק מה שיהיה מועיל ומסייע. מה שיהיה נטל נשאר נסתר. וככל שמתקדמים יותר, פחות תכביד ידיעה על סטיות קודמות. גם אם מידע מסוים הוא לא בדיוק נעים, זה עשוי להיות נחוץ כדי להשיג את כל מה שנוותר להשגה. אינך יכול לעשות זאת אם אינך מבין היכן, מדוע וכיצד נכשלת. השווה את זה לילד שהולך לבית הספר, מכיתה אחת לאחרת. כאשר הוא בתהליך הלמידה, אין לו את הפרספקטיבה לסרוק את כל תכנית הלימודים. הילד לומד את השיעורים שלו מיום

ליום. אבל יש נושאים שבהם הוא יצטרך להתרכז במיוחד בסמסטר הבא. אני מבין שההשוואה הזו לא מספקת, אבל באיזשהו אופן זה דומה.

שאלה: בהרצאה האחרונה הזכר שאנשים שרואים את הנולד, בעלי חוש שישי, יכולים לראות את ההילה, אבל בני אדם לא תמיד נושאים איתם תמונות של הספירה שלהם. איך זה יכול להיות?

תשובה: מה אתה לא מבין?

תגובה: ובכן, מה שאדם עושה ומה שהוא עצמו, זה תמיד מצטייר וזה יוצר את הספירה.

תשובה: לכל אדם יש הרבה ספירות. אי אפשר לחיות בכל ספירה בו זמנית. לכן, אתה לא "סוחב" את זה איתך, כביכול. זה סמלי. בגדול, יש לך את העצמי הגבוה שלך, את העצמי הנמוך שלך עם כל השינויים ההדרגתיים השונים שלו, ויש לך את כל שלבי-הביניים בין השלבים האלה. כל אחד יוצר ספירה אחרת. על פי החיים שאתה מנהל, העיסוק של המינד והלב שלך, אתה שוכן - באופן סמלי - בספירה המהווה את מה שמצטייר מאותן גישות ומגמות. ולכן הספירות האחרות מטושטשות כרגע, הן ברקע, אך הן גם שלך. הן עשויות להופיע בקדמת הבמה בתקופה אחרת של חיך. קשה מאוד לגרום לך להבין. אין לי דרך אחרת להסביר את זה.

שאלה: בסופו של דבר כל הספירות של ישות כלשהי הופכות לאחד?

תשובה: בהחלט. כל עוד האישיות מפוצלת, רק אז לכל חלק באישיות יש ספירה. אל תיקחו את המילה "פיצול" במובן הרפואי, בבקשה. אף אדם לא מטוהר אינו אחד, כי יש לכם כל כך הרבה זרמים שונים וסותרים ואלה הם פיצולים. היטהרות פירושה אחדות.

שאלה: אם חלק מהחלומות שלנו נשלחים אלינו על ידי עולם הרוחות כדי ללמד אותנו שיעור, אם כן, מדוע הם כל כך מכוסים בסמליות?

תשובה: מלכתחילה בוא לא נגיד שחלום "נשלח". חלומות לא באמת נשלחים. לחבריי האנושיים קשה להבין זאת, אבל יש הבדל בין החלום הפסיכולוגי כביכול לחלום הרוחני. החלום שניתן על ידי עולם הרוחות הוא באמת זיכרון של שהותך הארעית בעולם הרוחות, בזמן שהגוף שלך ישן. אתה יודע שלעתים קרובות אתה חווה אירועים בשינה. מלמדים אותך או מייעצים לך על משהו ואז אתה יכול לקחת זיכרון כשלהו כדי לעזור להוציא את מה שהנשמה שלך התרשמה ממנו. גם בלי זיכרון כזה, התרשמות הנשמה הזו מחוויה רוחנית תשפיע בסופו של דבר על החיים שלך, המאמצים שלך, העמדות שלך. אבל לעתים קרובות זה מועיל ויעיל יותר אם זו תמונה מחזקת. הסיבות לכך שחלומות מטושטשים על ידי סמלים מסובכים הן רבות ומגוונות. לא יכולתי להיכנס לזה לעומק בתשובה פשוטה. זה יצריך לפחות הרצאה על הנושא הזה, שאולי אני אתן בתקופה מאוחרת יותר. אבל לעת עתה, אני רוצה לומר זאת: יש כל כך הרבה רמות של האישיות האנושית, כפי שכולכם יודעים, ולכולן יש מסרים שונים להעביר. אחד מִטְשֵׁטֶשׁ לתוך השני. זו אחת הסיבות לעיוותים.

הסיבה השנייה היא שהשפה בעולם הרוח היא שפת תמונה. כשאתה במצב אנושי, רגיל לאופן ביטוי אחר לגמרי, הסמליות של התמונות היא משהו שאתה צריך לתרגם. זו, אגב, אחת הסיבות לכך שכל כך קשה לרוח לבטא את עצמה בשפה אנושית. זו מגבלה. דמיון זאת במובן של תרגום טקסט משפה זרה. אם אינך מכיר היטב את השפה הזו ואתה צריך לתרגם את המשמעות לשפה המוכרת לך, זו תהיה לפעמים משימה קשה, מפרכת. זה דורש מאמץ. אתה צריך לחשוב. אולי אתה צריך לחפש מילה במילון. זה הקושי גם כאן. התופעה כשלעצמה אינה מבלבלת. למעשה, זה הרבה פחות מבלבל מהשפה האנושית שלכם, שהיא הרבה יותר מוגבלת.

וסיבה שלישית, אחרונה חביבה, היא מרכיב נוסף: שוב, כולכם יודעים שלאנשים יש התנגדות לגלות את האמת על עצמם. החלק המתנגד הזה עלול להפריע כאשר הנשמה שלכם רוצה להעביר לכם מסר. חלק אחד בהווה שלכם רוצה לתת ולהראות בחופשיות לתודעה שלכם מהי הבעיה הפנימית. היא מקרינה את התמונות האלה, אבל אז יש את החלק האחר הזה בכם שעובד ומנסה לטשטש מסרים כאלה, בין אם הם מהחלק באישיות שלכם שרוצה להתקדם ולהיות מודע ובתודעה יותר, או זיכרונות מעולם הרוחות, הרוצים לשרת את אותה מטרה בדרך אחרת, בשיטה אחרת שלעתים קרובות אינכם יודעים להבחין בה. לא חשוב שתעשו זאת, כל עוד אתם מקבלים את המסר עצמו. החלק המתנגד רוצה לכסות, להסוות מסרים המובילים אתכם לקראת הכרה עצמית ושינוי פנימי. זה כל מה שזה יכול לעשות, אם הרצון שלכם חזק מספיק. זה לא יכול לאסור, גם אם הרצון החיצוני עדיין משותק, העצמי העליון מדבר ופועל ומראה לכם את הדרך. זה קורה לעתים קרובות דרך חלומות. אבל העצמי הנמוך תמיד מתערב. הוא שולח הפרעות. ניתן להתערב בהודעות רדיו באופן דומה. כל האלמנטים הללו אחראים לקושי לפרש את שפת החלומות.

שאלה: האם אחת הסיבות שנתת זה עתה מקבילה במידת מה לסיבה שבגינה דיבר ישוע בַּמְּשָׁלִים ומדוע התנ"ך הוא סמלי?

תשובה: חלק מהסיבה, אבל לא לגמרי. הסיבות לכך שישוע דיבר במשלים הן רבות מדי. לדוגמה, המין האנושי באותה תקופה היה פחות מפותח. המצב הנפשי של המין האנושי באופן כללי היה יותר כמו של ילד. כשאתה מסביר דברים לילד, אתה עושה את זה גם יותר בשפת תמונה, במושגים פשוטים. כשהילד גדל, הוא נעשה יותר אינטלקטואלי ופתוח יותר לרעיונות מופשטים. מבוגר מסוגל להבין רעיון או מושג במונחים מופשטים. אם אתה רוצה להעביר רעיון לילד, אם אתה רוצה לספר סיפור לילד, אתה עושה את זה באמצעות ספר תמונות. הדבר נכון גם לגבי האנושות כולה. עם זאת, האנושות גדלה מעט מאז תקופתו של ישוע ולכן היא פתוחה יותר לרעיונות מופשטים. אגב, ישוע לא דיבר כך אל חלק מתלמידיו או אל חברים קרובים. אליהם הוא דיבר בצורה מאוד מופשטת וכלל לא במשלים האלה. משלים היו קלים יותר להמונים להבין אז - לעתים קרובות הם נוטים פחות לפרשנות שגויה, בין אם בכוונה או בבורות. לשפת התמונה המשתמשים בה לילדים או בה משתמשים במשלים אין שום קשר לשפת התמונה של עולם הרוחות. השני הוא עדין לאין שיעור בעל אופק רחב בהרבה מהשפה האנושית. מצד שני, שפת התמונה האנושית מוגבלת יותר משפה אנושית רגילה. עליך להבחין בין שני סוגי שפות של התמונות. השפה שאתה חווה בחלומות רק נראית לך מוגבלת יותר, אבל למעשה היא לא.

שאלה: מה ההבדל בין שינה להרדמה כללית? ואיך זה בהרדמה מקומית? האם הגופים העדינים עוזבים את האזור המסוים הזה של הגוף הפיזי?

תשובה: שינה, כמו גם הרדמה, או כל צורה אחרת של חוסר הכרה, פירושה שאחד או כמה מהגופים העדינים עוזבים את הגוף הפיזי. הכפיל האֶתֶרִי, כפי שהוא מכונה לעתים קרובות, הוא הגוף העדין הדומה ביותר לזה הפיזי. הוא מחומר עדין, אך בעל מרקם גס בהרבה משאר הגופים העדינים. לאחר המוות, הכפיל האתרי הזה מתפרק, לא תמיד מיד, אלא לאחר זמן מה. רוח רפאים המבטאת את עצמה, או כל רוח קשורה לאדמה, היא ישות ששמרה על הכפיל האתרי שלה בשל מצב המיינד הפנימי שלה.

במהלך השינה הטבעית, הכפיל האתרי נשאר בגוף הפיזי בזמן שהגוף האסטרלי [השְׁמִימִי] עוזב. אם השינה עמוקה מאוד, גם שכבות אחרות או גופים עדינים עשויים להימשך מעט החוצה, אבל אם השינה היא טבעית, הכפיל האתרי יישאר. לכן, הוא רגיש לכאב או לתחושות גופניות אחרות. בהרדמה, הכפיל האתרי כבה: לכן אדם לא רגיש לכאב פיזי במצב זה. במצבים שונים של טראנס או היפנוזה זה יכול לקרות גם, אך לא בכל מצבי הטראנס.

שאלה: איזה גופים עדינים נשארים במצב של הרדמה עמוקה מאוד?

תשובה: אז כל הגופים העדינים נמשכים החוצה, אבל, כמובן שהם עדיין מחוברים לגוף הפיזי על ידי חוט, או רצועה דמוית ספירלה אלסטית, גם היא של חומר עדין. חוט זה אינו מנותק. הקשר עדיין קיים, כך שכאשר המצב הזמני של חוסר הכרה יסתיים, הרצועה תחזיר את הגופים העדינים. כאשר חוט זה מנותק, מתרחש מוות. בהרדמה מקומית האיבר המתאים של הגוף העדין יסיר את עצמו מהגוף הפיזי.

תרגום: חווה אילון

For information to find and participate in Pathwork activities world wide, please write:

The Pathwork Foundation
PO Box 6010
Charlottesville, VA 22906-6010, USA
Call: 1-800-PATHWORK, or
Visit: www.pathwork.org

The following notices are for your guidance in the use of the Pathwork® name and this lecture material.

Trademark/Service Mark

Pathwork® is a registered service mark owned by The Pathwork Foundation, and may not be used without the express written permission of the Foundation. The Foundation may, in its sole discretion, authorize use of the Pathwork® mark by other organizations or persons, such as affiliate organizations and chapters.

Copyright

The copyright of the Pathwork Guide material is the sole property of The Pathwork Foundation. This lecture may be reproduced, in compliance with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy, but the text may not be altered or abbreviated in any way, nor may the copyright, trademark, service mark, or any other notices be removed. Recipients may be charged the cost of reproduction and distribution only.

Any person or organization using The Pathwork Foundation service mark or copyrighted material is deemed to have agreed to comply with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy. To obtain information or a copy of this policy, please contact the Foundation.